

# Ув'язнити дику пташку. Книга 1

**КУПИТИ**

## Про книгу

Пориньте у жорстокий світ Ендлоку — тюрми, де багатії задля потіхи полюють на в'язнів.

Закони Дивідіума невблаганні, а кара невідворотна. Скоїш злочин, і твоє покарання — довічне ув'язнення.

Рейвен Торн сумлінно вистежувала злочинців, не переймаючись їхньою подальшою долею в стінах Ендлока. Та одного дня за ґратами опинився її брат. Єдиний шанс витягнути Джеда — самій потрапити до в'язниці. А там на неї чекає неочікувана перешкода — привабливий і, схоже, зовсім не безжалісний вартовий...

## Розділ 1

Сто двадцять сім.

От скількох я вже обміняла за всі ці роки заради ситого шлунка.

Сьогодні буде сто двадцять вісім.

З полудня я зачалася у затіненому завулку, від смороду сечі й гнилого сміття сльозилися очі.

М'язи оніміли, та я, нехтуючи заціпенінням у тілі, незворушно сиділа й не зводила погляду зі сховку.

Старий будинок, затиснений між двома напівзруйнованими квартирами — з такими розхитаними дверима, що вистачить штовхнути, і вони злетіли б з петель.

Чого ж так довго?

Зазвичай коли сонце спускається за верхівки хмарочосів і нижче, аж поки не розтане за обрієм, я волочу закутого у кайданки в'язня до міської в'язниці. А звідти порушника перевозять до Ендлока — в'язниці за сотню миль від міських околиць.

У Ендлоці на нього чекатиме визначена доля — смерть від рук громадя Дивідіта.

Зв'язкова Еті запевнила, що втікач виткнеться зі сховку ще до вечора — а ніхто звідти не виходив. Тим часом надвечір'я Нижчого сектора вирувало гамором. Штовхаючи вулицями свої хисткі тачки, торговці вигуками зазивали робітників денної зміни з мізерною зарплатою розкупити товар. Підозрілі типи в чорних каптурах сновигали натовпом — розвісивши вуха, підслуховували якусь інформацію, а потім за додаткову винагороду доносили почуте владі.

Стривожені перехожі, дигаючи повз мою схованку, позирали з-під лоба, певно плутаючи мене з патрульним. Та я — гірша. Мисливиця за головами — зрадниця.

Двері сховку скрипнули й прочинилися. Втулившись у заглиблення, я затамувала подих — боялася ворухнутися, щоб не податися додому з пустими руками.

За мить двері широко відчинилися, і на вулицю вийшов вишукано вбраний чоловік, сподіваючись злитися з бурхливим потоком перехожих Нижого сектора.

Я покинула свій сховок і, злостиво посміхаючись, рушила за поstattтю.

Незабаром усе це скінчиться. Я вже уявляла, як на моєму браслеті кілька десятків кредів змінюються на тисячі. Вистачить на кількамісячну оренду і комору провіанту, щоб ми з братом, Джедом, перезимували. Може, якраз і прикуплю нові чоботи, бо ці вже розвалюються, — та й брату придбаю нове пальто.

— Торіне Бонде, — гукнула я.

Чоловік різко зупинився й озирнувся. Каптур спав, відкривши темну, ледь сивувату чуприну. Під утомленими очима проступили синці й тоненькі зморшки.

— Зупиніться, — наказала я, але незнайомець рушив з місця. Я потягнулася до кайданків, закріплених на поясі моїх карго-штанів: — Я вас не скривджу.

Побрехеньки. Десь під серцем зачаїлося передчуття бійки з громадянином Вищого сектора — одного з багатіїв, які безупинно гребли все собі, а нас, голодних, мали за ніщо.

— То й не треба.

На тому Торін розчинився у гамірному натовпі, мов тінь, яку проковтнула річка рухливих тіл.

Тряця.

Якщо він добереться до блокпоста на кордоні між Нижчим і Середнім секторами, може вислизнути з рук. Обабіч блокпоста вишикувалися тисячі подорожніх — очікували сканування свої браслетів. Так вартові встановлювали особу й давали згоду на перетин кордону сектора. Якщо Торін встигне туди добігти, я або загублю його в юрмі, або ж вартові впізнають його і поцуплять мої кредити.

Межа між двома секторами була очевидна — споруди Нижчого сектора стояли, мов руїни минувшини, незмінні із часів Другої громадянської війни, відколи Рада розділила місто на три сектори.

За кілька кварталів по той бік блокпоста Середній сектор виділявся новими будівлями й охайно вбраними жителями. Випрасувані костюми й розкішні сукні були лиш початком прірви між нами й ними.

Я вловила Торіна у юрмі. Він проштовхувався натовпом, та численні перехожі спиняли його рух.

Оминаючи юрмище, я чкурнула вперед.

Дзеленчання кайданків на поясі було гучнішим, ніж тупотіння моїх чобіт битим шляхом.

Озирнувшись і не помітивши мене, Торін полегшено зітхнув.

Як і планувала.

Саме тоді я стала йому на шляху.

Щелепа його відвисла, а я не встигла всміхнутися — він замахнувся кулаком і націлився у мого носа.

Я вчасно пригнулася, збивши його з ніг, а він повалився на вибоїсту бруківку. Хтось, відскочивши, зойкнув, та здебільшого громадяни обминали нас, мовчки витріщившись.

Торін скрикнув і, зачерпнувши пригорщу землі з гравієм, пожбурих у моє обличчя. Я зойкнула, ховаючи очі, та жорства подряпала мої щоки.

Торін тим часом став накарачки, а я, кинувшись йому на спину, повалила на землю.

Торін перекинувся й опинився зверху, обдавши мене нестерпним смородом з рота. Ще не встиг ворухнутися, як я з розмаху стукнула його головою в обличчя — врізалася чолом в його щелепу, і чоловік приглушено закавчав.

— Бісова шльондра! — скрикнув він, випльовуючи зуб і бризнувши з рота кров'ю на мою щоку.

— Дотепно, — пробурмотіла я, кривляючись із його кров'ю на лиці: — За жарти б і креди отримав.

Промайнула гадка — забрати зуб Торіна собі. Мисливці з Ендлока звикли колекціонувати зуби жертв, чіпляти їх на шиї чи нанизувати на ланцюжок, як перли. Зуби-запонки чи інкрустовані зубами, мов діамантами, персні: потворні трофеї — символи вищого суспільства. Хто не умів полювати, купував зуби у торговців на задвірках, щоб наслідувати привілейованих.

Мої сусіди виривали свої зуби й продавали їх багатіям у найскрутніші зими, щоб сплатити винайм чи нагодувати дітей.

Торін вчепився у моє горло, перекривши потік повітря і послідовність думок.

Я метнула в пошуках зброї, намацавши саму землю. Інстинктивно вгатила коліном йому в пах, потім — у шию. Скинула його із себе, перевернувши на живіт, і притиснула зверху коліном, відсапуючись.

Відчепила кайданки з пояса і міцно закувала його зап'ястя.

Він щось бурмотів і заледве повернув шию, поглядаючи на мене. Я уникала його очей. Ніколи не дивися їм у вічі, — перше правило мисливиці за головами.

— У мене ж діти є, — заскавулів Торін.

Я сковтнула.

У моїх батьків теж були, та Рада заслала їх в Ендлок.

Дивідіумом правила Рада, сформована у повоєнні роки, — з кожного сектора посадовці обирали трьох лідерів. Кожному з радників доручили нагляд за певним сектором: радниці Елдер — за Нижчим сектором, раднику Баскану — за Середнім, а раднику Пені — за Вищим.

Усі вони оселилися у Вищому секторі у таких просторих хоромах, де б вільно розмістилася і сотня громадян.

— Благаю. Я не хочу помирати, — гарячково зашепотів Торін.

Він мене переоцінив, якщо вірив, що я зглянуся над ним.

— І я не хочу, — пробурмотіла я. Якби я його помилувала, Джед лишився б голодним. Юрмище перехожих байдуже обходило нас — усі вони звиклися зі щоденними арештами й засланнями злочинців в Ендлок.

Здебільшого гості Ендлока сплячували полювання на злочинців нижчого класу — зазвичай тільки це вони й могли собі до-зволити. Та багатії з передсмаком тішилися, коли могли підстрелити одного зі своїх. А таких в'язнів, як Торін? Мисливцям з Вищого сектора аж руки свербіли розправитися з ним.

Цього ранку я завмерла над базою даних злочинців у старому, вживаному планшеті, придбаному за усі кредити кілька літ тому. На екрані вискочила реклама, запрошуючи до офісу «Endlock Experience» у Нижчому секторі —

пропонували бюджетний пакет полювання, включно з харчуванням і двома ночами в таборі з краєвидом на мисливські угіддя Ендлока.

Забронуйте зараз і отримаєте безплатну галерею фотографій та оновлення зброї!

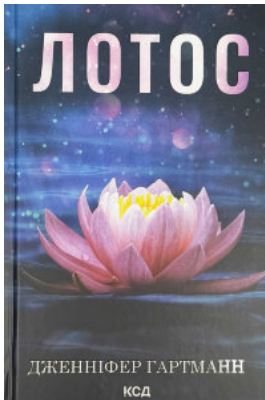
Прочитавши текст, я пирхнула і пропустила рекламу, щоб проглянути оновлений список винагород. Біля розмитої світлини Торіна за нього обіцяли десять тисяч кредів.

Я здивувалася найвищій кількості кредів з усіх зазначених там злочинців — в'язниця, значить, отримає вдвічі більше, продаючи його життя мисливцю.

Я ніколи не мала ні коштів, ні бажання брати участь у полюванні, хоча відправила до в'язниці достатньо людей, щоб вважати себе причетною до їхніх смертних вироків. Я вважала, що полювання — це залежність, наче ігри чи пиятика. Воно засліплювало ілюзією влади, контролю в суспільстві, яке сковували нескінченними законами. Закони диктували, коли виходити з дому. Закони обмежували наше пересування Дивідіумом — без письмового дозволу нам забороняли перетинати Нижчий сектор.

Я зітхнула, шарпнула Торіна вгору й штовхнула його вперед — до міської в'язниці.

## Рекомендована література



Лотос



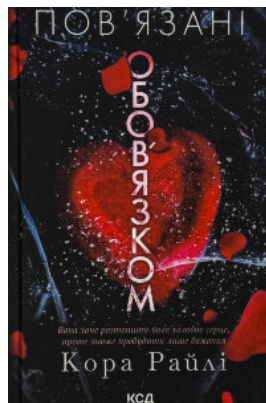
Гірка солодкість



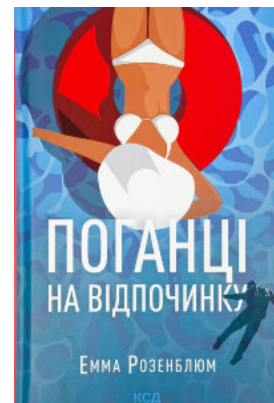
Дикий темний берег



Книгарня «Булочка з корицею». Гавань Мрій.  
Книга 2



Пов'язані обов'язком.  
Хроніки мафії.  
Народжені у крові.  
Книга 2



Поганці на відпочинку

Перейти до категорії  
**Фентезі**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**